

A Debreceni Ítéltábla a dr. Budai István pártfogó ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Bakos Geyza ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás és kölcsön megfizetése iránt indított perében, a Debreceni Törvényszék 2018. október 25-én meghozott 11.G.40.150/2017/25. számú ítélete ellen, az alperes részéről 27. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig akként változtatja meg, hogy az alperes részéről a felperesnek fizetendő perköltség összegét 236 000 (Kettőszázharminchatezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 3 napon belül fizessen meg az alperes számára 5000 (Ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperesnek az alperessel szemben jogalap nélküli gazdagodás megtérítése iránti indított perében a Kúria a .../5. számú végzésével az elsőfokon eljáró Debreceni Járásbíróság .../15. számú és a Debreceni Törvényszék .../3. számú jogerős ítéletére kiterjedően a döntéseket hatályon kívül helyezte és elrendelte az iratoknak a perre hatáskörrel rendelkező Debreceni Törvényszékhez való áttételét.

A Debreceni Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) a 2018. október 25-én meghozott 25. sorszámu ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest az alperes számára 150 000 Ft perköltség megfizetésére, valamint megállapította, hogy a le nem rótt 283 200 Ft illetéket az állam, a felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíját pedig a felperes viseli.

A pereszes felperest terhelő perköltség tekintetében a döntését azzal indokolta, hogy az alperesnek járó ügyvédi munkadíjat „a per eldöntése szempontjából releváns, elévülési kifogás körében már rendelkezésre álló bírósági álláspontok okán kevesebb felkészülést igénylő, utóbb történő meghatalmazásra figyelemmel” mérsékelt összegben tartotta indokoltnak megítélni.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben - tartalma szerint - a sérelmezett határozat megváltoztatását, és a felperes által fizetendő perköltség 236 000 Ft-ra történő felemelését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a pertárgy értéke 4 720 000 Ft volt, ezért „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) alapján az ügyvédi munkadíj összege 236 000 Ft, amelyet nem volt indokolt mérsékelni.

Kifejtette, hogy a jogi képviselője a meghatalmazását követően 7 érdemi tárgyaláson, valamint a határozathirdetésen vett részt. Érdemi nyilatkozatainak a megtételéhez szükséges volt a teljes perirat áttanulmányozása, emiatt téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, miszerint a rendelkezésre

álló bírósági álláspontok alapján kevesebb időre volt szükség a felkészülésre. Erre tekintettel pedig az adott esetben a munkadíj összegének a mérséklése nem volt indokolt.

A felperes (pártfogó ügyvédje) a fellebbezéssel szemben érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéletábrának „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra az 1952. évi Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés - tartalma szerint - nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét elutasító rendelkezését, ezért az a per megindításának az időpontjára tekintettel a jelen eljárásban még alkalmazandó 1952. évi Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. Emiatt pedig az ítéletábra az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének e rendelkezését nem érintette, és a határozatával annak kizárólag a perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését bírálta felül.

A fellebbezés megalapozott.

Az ítéletábra megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre állt adatok alapján az alperest megillető perköltség tekintetében tévesen döntött annak összege mérsékléséről.

Az elsőfokú bíróság a 2018. január 10-én megtartott tárgyaláson tájékoztatta az alperest arról, hogy a perben a jogi képviselő kötelező és a jogi szakvizsgával nem rendelkező férje nem képviselheti, jogi képviselő hiányában pedig a korábban tett nyilatkozatai hatálytalanok. Ezt követően gondoskodott az alperes a jogi képviselőtől, és a 2018. február 11-én, 7. sorszámon érkezett beadvány mellékleteként csatolta a jogi képviselője részére adott meghatalmazást.

A jogi képviselője - ahogyan arra az alperes a fellebbezésében is hivatkozott - az ítélet meghozataláig 7 tárgyaláson, továbbá a határozat hirdetésén vett részt. Ezek változó időtartamot vettek igénybe, volt köztük 20-30 perces, de három és fél órás tárgyalás is. A jogi képviselő a tárgyalásokon érdemben nyilatkozott, a felekhez, illetve a tanúhoz kérdéseket intézett, bizonyítást indítványozott.

A tárgyalási jelenlét mellett a jogi képviselő 2 beadványt is készített, amelyekben rövidebben, illetve részletesebben kifejtette a perbeli ellenkérelmét és a felperes keresete elutasításának az indokait.

Az Ükr. alapján az ügyvédi munkadíjat főszabályként a pertárgy értékéhez igazodóan kell megállapítani, az csak indokolt esetekben mérsékelhető. Az alperes jogi képviselője az elsőfokú bíróság előtti eljárásban szinte végig részt vett, és át kellett tanulmányoznia a hatályon kívül helyezett ügy iratait is. Önmagában az a körülmény, hogy a Kúria által előírt körben kellett a bizonyítást lefolytatni, nem ok a perköltség összegének mérséklésére.

Megállapítható, hogy az alperes jogi képviselője a per során számottevő és érdemben eredményre vezető ügyvédi tevékenységet fejtett ki. Az így kifejtett tevékenységért pedig az Ükr. alapján számított 236 000 Ft munkadíj nem tekinthető eltúlzottnak, vagy az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban nem állónak. Ezért az adott esetben nem volt indokolt a - pertárgy értékéhez igazodóan megállapítani kért - ügyvédi munkadíj összegének a mérséklése.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes által fizetendő perköltség összegét 236 000 Ft-ra felemelte.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes köteles megtéríteni számára az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából eredő másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a 1952. évi Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg az Ükr. 3. §-ának (1), (2) és (5) bekezdéseiben foglaltak, valamint a kifejtett ügyvédi tevékenység figyelembevételével.

A másodfokú eljárásban a felperes pártfogó ügyvédjének (igazolt) költsége nem merült fel, így annak viseléséről az ítéletábrának nem kellett döntenie.

A felek részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre tekintettel, a le nem rótt 15 000 Ft fellebbezési illetéket „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2018. december 19.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelél:

- kiadó -